

Pristavek ima lep poduk „Besedo o petju“, kjer se razlagajo vse potrebne reči, na katere se mora pri petji paziti, vsakdanje vaje za olepšanje glasú (Solfeggio), in imenik tujih besed, ki se rabijo pri petji in godbi, katere se tu prvičkrat v slovenskem razlagajo. Vse blagó, kar ga ima v sebi ta zvezek, na 63 straneh v veliki osmerki, je tako izvrstno in djansko, da se mora na prvi pogled prikupiti vsakemu, ki se pečá s pravo podlago pri izobraženem petji ali sploh z olíkano godbo. Ta (drugi) in tudi še prvi del te dobre pevske šole se dobiva pri skladatelju ali pri Giontinitu v Ljubljani. Priporočamo jo prav živo učiteljem, ki se pečajo s to lepo umetnostjo!

Dopisi in novice.

Iz Černomlja. Omenjalo se je že v „Tov.“ o dragatuški in viniški šoli. Jaz sem se pa namenil sploh o vseh naših šolah kaj pisati, da naši tovarši vidijo, da mi belikranjski učitelji ne dremljemo. V naši glavni šoli bilo je šolsko spraševanje 26. julija t. l. V tej šoli se je podučevalo, kakor se vidi iz „letnega sporočila“, razun navadnih naukov tudi še o sadjereji, sviloreji, vinoreji, čebeloreji in nekaj tudi o telovadbi. V prvem razredu je bilo 192 učencev in učenk, v drugem 150, v tretjem 66 in v četrtem 28. Prvi in drugi razred sta tedaj prenapolnjena; po postavi bi se morala napraviti vstrična ali pararelna razreda. Pri tolikem številu učencev se tudi more malo storiti; le prav pridni otroci prvo leto kaj napredujejo. Ako pa primerjamo prvi razred s četrtem, se nam zdi čudno, kako je to, da od blizu dve sto otrok jih komaj dvajset do trideset pride v četrty razred. Kaj je tega krivo? jaz mislim tole: Tukaj ima naj več učencev eno ali dobro eno in pol ure hodá do šole; starši tedaj svojih otrok ne puščajo v šolo še s šestim ali sedmim letom, ampak naj raji še le v devetem, ker se po zimi zavoljo mraza za nje bojé; potem hodijo toliko časa v šolo, da opravijo spoved in sv. obhajilo, potlej pa ni daha, ne sluha več o njih, ker so že kakor blapci in deklet; verh tega jih pa pri nas preveč vsakdanje šole oprostijo, in jih veliko v nedeljski šoli za sv. obhajilo pripravljajo. Deželiska gosposka ni sedaj kaj skerbela za šolsko obiskovanje; nadjamo se, da boše zanjprej to drugače, ako ne, bodemo imeli kmali prazne šolske izbe. Naša šola ima tudi blizu mesta velik sadni vert, kateri si bo, ako Bog dá, v malo letih prav lepo opomogel.

17. avgusta je bilo napovedano šolsko spraševanje v Metliki; ker je pa vlada učitelja g. Sturma poslala na Dunaj v kmetijski šolo, bila je skušnja precej začetka imenovanega meseca. *) V prvem

*) Iz Bele Krajne sta bila tedaj že dva v tej kmetijski šoli. Bomo videli, če nam bo letošnji poslanec kaj o tej šoli povedal; lanski nam ni kar nič.

razredu je bilo 190 učencev, v drugem in tretjem le 60. Tudi tukaj je tedaj tako, da učenci ne grejo iz prvega razreda v drugega in tretjega. Pervi razred je zelo nallačen, ker je šolska izba tako majhna, da se učenci ne morejo v klopi stisniti, ampak stoji jih veliko okrog klopi, ali pa sedé na dolgih stolih ob zidu. Podučitelj jih vendar tako marljivo podučuje, da znajo prav dobro brati in pisati. V drugem in tretjem razredu učili so se tudi risanja in v tretjem razredu še celo precej zemljepisja; tudi nemška in slovenska slovnica jim je bila dobro znana. Ne more se pa odobriti to, da učenci, še bolj pa učenke pri spraševanju tako glasno med seboj govoré, da odgovarjevca potopujejo; éc tudi med letom tako delajo, res čudno je, da se kaj naučé. Posebno je pa tu šolska hiša neprimerna. Šolski izbi ste tako nizki, da bi se človek v prvem razredu, kjer je 100 otrok, skoro zadušil. To je gotovo kaj nezdravo! Naredili so zdaj v Metliki kaj lepo novo mestno hišo; škoda, da niso še štiri šolske izbe prizidali za prihodnje šole!

16. avgusta dopoldne je bilo šolsko spraševanje na Planini (Stockendorf). Učencev je bilo 26, učenk pa 29. Šolska izba je kaj lepa, prostorna in svetla; učitelj tedaj v šoli lahko diha. Ta šola je po večem nemška, pa ne napreduje dobro. Okrajni glavar, blagorodni gospod grof Ch o r i n s k y, ni bil s to šolo kaj zadovoljen. Samo to povem, kako je bila v tej šoli klasifikacija vredjena. Naukov je bilo v zapisniku na cente naštetih. Nekteri učenci so imeli v šestih naukih „srednje“, in pri vsem tem pa d o b e r napredek. Tako sem pri enem bral: pravnost „srednje“, zmožnost „srednje“, prizadevnost „srednje“, keršanski nauk „slaba“, branje „srednje“, številjenje „srednje“ itd. (sam ne vem več dobro, koliko je imel ta ubogi terpin „evajarjev“), a napredek „dobro“. Na vprašanje, zakaj je tako zapisano, pravi učitelj: „Jaz sem naj prvo „napredek“ klasificiral, in nisem še vedel, o kolikih naukih bo ta ali uni „evajte“ imel“. —

Popoldne 16. avgusta bilo je šolsko spraševanje v Semiču. Učenci in učenke so tako izverstno odgovarjali, da je bilo veselje. Pokazala sta g. katehet in g. učitelj, da sta se med letom s šolo trudila, in gosp. okrajni glavar ju je tudi očitno pohvalil in rekel, da je ta šola ena prvih. Posebno mu je dopadlo, ker so otroci tako glasno odgovarjali. Meni se je to še preglasno zdelo; zelo so vpili in se napenjali; vendar veliko bolje tako, ko pa tiho. Pri številjenji mi je bilo pa to preveč, ker se je učitelj toliko ubijal s „tričlenko“, kar še taki otroci težko razumejo. Učencev je bilo v tej šoli: v prvem razredu 54 dečkov in 32 deklic, v drugem razredu dečkov 61 in deklet 7, v tretjem razredu učencev 41 in učenki 2, skupaj 200. Šolska hiša je lepa in ima dve šolski izbi. Podučiteljska služba je že dve leti spraznjena. Učitelj podučuje tedaj nekaj učencev dopoldne, nekaj popoldne. (Prih. dalje.)

Iz Notranjskega. M. J. — 27. sept. imeli smo v Postojni v krasno okinčani šolski sobi prvi učiteljski zbor pod vodstvom gospoda c. k. okrajnega glavarja in vpricho gosp. okr. šolskega oglednika. Vdeleževalo se je tega zbora, kateri je od 10. ure do 1 $\frac{1}{2}$ čez poldne

trajal, nad 30 ljudskih učiteljev. Posvetovalo in razgovarjalo se je v znanih vprašanjih tako jedernato, da so se misli in vošila posamesnih učiteljev v posebnih razpravah na tanko razodevale, ter so vstrezale vsem zahtevam. Zato ni čuda, da so učitelji po zboru nehoté pretresovali nekatere prejšnje zборе enega kopita, v katerih so nas učitelje vedno tolažili le z upanjem boljšega plačila na unem svetu. — Naj bi kdo drugi vdeleževalec popisal ta zbor! jaz omenjam tu le še nekaj iz svojega kraja, kako sem letos gojil svilorejo. Veselilo me je videti, ne samo šolsko mladino, ampak tudi odrasčene marljivo in skerbno poprijemati se te reje, in res so se nekteri že dobro izurili. Kratili pa so mi to delo in nedolžno veselje naš šolski prednik, ker so v tem času neprenehoma šolo ogledovali, kakor da bi gojil v nji same strupene kače, ter so hoteli ovohati nek čuden otrokom škodljiv smrad, ukoravno se že samo na sebi razume, da morajo te živalice imeti čist in zdrav zrak, da se dobro ponašajo in da ne smejo biti med šolskim podukom v šoli; pri vsem tem so me moji vikši ob svojem času poklicali na odgovor zaradi teh dozdevnih napak, in oni gospod so proti nekemu človeku djali: „Ich glaube, unser Lehrer wird sich hier nicht lange behaupten können, weil er die Seidenzucht im Schulhause betreibt“. — Ker sem od drugega letošnjega pridełka posebno zdravega japonskega plemena obilno svilnega semena pridelal, ga delim notranjskim učiteljem za njihovo šolsko rabo po $\frac{1}{2}$ leta brez plačila; kdor ga tedaj potrebuje, naj se pri meni oglasi!

Konečno naj še potožim, kako se mi godi za plačo! Od 1. januarja t. l. še krajecarja nisem prejel, pa se tudi ne nadjam pred novim letom kaj dobiti; štejem se pa v tisto versto učiteljev, kakor je bilo že v „Nov.“ povedano, kjer pride na eno družinčce po 6 soldov na dan. Da bi že skoraj prisijalo solnce pred naš prag, na katerem sedaj stojimo, ter se milo oziramo na vrata milosti, kdaj se nam bodo odperla.

Iz Teržiča. (Očitno šolsko spraševanje, opravičenje in prošnja do slavnega deželnega zbora). Kakor druga leta, smo tudi letos šolsko spraševanje, kakor mogoče, praznično napravili in na osebno povabilo prišlo je dokaj poslušalcev izmed soseskinih mož in domače gospóde in to še posebno k IV. razredu, k čimur jih posebno razun različnih šolskih stvari še tudi privabijo nalašč za to nabrane deklaracije podučljivega pa tudi smešnega zapopadka, tako namreč, da se družijo koristne reči z zabavnimi.

Dobro so letos nauk pospeševale table, dar Njih Veličanstva presvitlega našega cesarja. Želel sem, da naj učenci za to slavo in zahvalo Njih Veličanstvu očitno naznanijo; navadil sem jih, da so trikratni „živio!“ takole pa zmiraj više zapeli: Bas ali temeljni glas ste zapeli dve klopi dečkov, tretji glas drugi dve klopi, peti glas so peli ostali dečki, deklice pa so osmi glas poprijele in vsi so tako dolgo svoje glasove peli, da sem jaz v vseh teh glasovih pel besede: **Franc Jožef Pervi, Živio!** Za tem je sledilo kakih deset

pesem z navadno šolsko veselico in s cesarsko pesmijo. *) Zakaj pa je bila zahvalna masa pred spraševanjem in zakaj se je pri spraševanju tako mudilo, to pa drugi vedo. — Naše „perijohe“ si ljubi „Tovarš“, močno osmešil pred svetom, vendar pa je bilo prehudo, ker je bila zadeta vsa šola. Nekaj izjemka je, pa ne veliko. Da se pa ni po nikakoršni slovnici pisalo, so pa nanesele srenjske zadeve, ki so znane. Srenja je perijohe založila, torej ni imela za pripravljeno sporočilo prostora.

Imamo sedaj deželni zbor. Prosimo, terkajmo! Morebiti, da se nam bo pri teh durih bolj prihodnost odperla, da se nad nami ne bo še bolj uresničeval stari pregovor, kakor pri nekdanjih učiteljih! Vsakemu stanu se zboljšuje materialni stan najpopred; pri nas pa se narobe vprega. Vsakdo zmed učiteljev si mnogo želi, nekteri si želi tega in unega, drugi si želi se tega in unega znebiti. Kaj vse želimo, prosim, naj se pogleda zadnji list „Uč. T.“ l. 1865 pa 1866. Bog daj!

L. Knific.

— (Učiteljski zbor.) 23. sept. t. l. se nas je zbralo na povabilo c. k. okrajnega poglavarstva pod predsedništvom okrajnega oglednika kakih 18 učiteljev kranjskega glavarstva in sicer iz obeh dekanij kranjske in loške v pisarnicah starega grada prijaznega Kranjskega mesta.

Pridružil se je temu zboru tudi č. g. Lazar (edini duhovnik), za šolo vneti in marljivi vodja kranjske glavne šole. Obravnavale so se razun treh od slavne vlade zastavljenih prašanj tudi še druge šolske stvari, ter se je posvetovalo o tem in unem.

Pervo vprašanje se je rešilo skoraj sploh za glaskovanje s pisanjem ob enem, ter so se našli tudi razlogi, kateri to učilo zagovarjajo, ter ga za naj bolj veselo, koristno in vedrilno ter na vsestrani najbolj vspešno poterjujejo. Pisavec teh verstic je razloge iz svojega izdelovanja v slovenski zapisnik narekoval, g. Humer, okr. glavarstva pisar, pa je zapisnik ter vse obravnavanja zapisoval po narekovanji oglednikovem. Ako je drago, se tudi pošljejo izdelovanja vseh treh vprašanj, ker sem jih po slovenski izdelal, **) drugi pa so veči del nemško izdelovali, nekteri po eno, nekteri po dve, nekteri tudi vse vprašanja; eni so pa kar molčali, in zakaj so molčali? Zato, ker jih zraven ni bilo.

Marsikterega bi se lahko vprašalo, zakaj ga zraven ni bilo. Pa si morda kateri misli: dokler nove plače ni, tudi nove postav ne nimajo moči.

O drugem vprašanji smo obilno učilnih oddelkov našli; slovnica, pravopisje, povestnica, zemljepisje, živalstvo, čbelarstvo, sadjereja, sviloreja, rudništvo, ribstvo i. t. d. se mora obdelovati po berilu v višjem razredu in to za to, ker posebnih knjig nimamo za to, potrebne pa so, in berilo o vseh teh rečeh kaj omenja in jih obravnuje.

*) Kako smo obdelovali povestnico našega cesarstva in svetovno in kako smo imenovane table rabili, da smo se vadili na berilih sadjereje, sviloreje, živalstva, poljedelstva i. t. d., drugo pot. Pis.

**) Prosimo, le pošljite!

Vredn.

Pri tej priliki pa smo tudi Njih Veličanstvu presvitlemu cesarju vsklili zahvalo in slavo za v ta namen nam darovane „Hartingerjeve“ podobe. Tudi sem v svojem izdelovanju povdarjal, da bi se „Hermanove“ podobe za kazavni poduk nikjer pri nobeni šoli ne smele pogrešati.

Prav rad bi vedel, koliko naših učiteljev je pri družbi sv. Mohora, ker nihče drugi ni omenjal „žival domačih in tujih“ s podobami. —

O tretjem vprašanju smo našli vse polno razlogov, kako naj učitelj ravná, da ga bodo ljudje spoštovali in da bo šola napredovala; poglobitnega vzroka si pa nihče ni upal omeniti, in ta je, kakor nas je g. oglednik sam opomnil, gotovo boljša plača, ker s tem se bo marsikaj poravnalo, kar je še krivega in da učitelju ne bo treba be-ráčiti od hiše do hiše.

Tudi g. vodja kranjske glavne šole je k temu odgovoru blizo to le dostavljaj: Učitelj naj pred vsem drugim dela na to, da ga bodo učenci ljubili, ker potem jih ljubezen v šolo nagiba, sili, pošilja in tako rekoč vleče i. t. d. Po tem obravnavanji, ki je od 9. do 12. ure trajalo, smo pa še vse polno rubrik imeli napolniti, tako da smo še le ob 1 uri na Stari pošti k gorki juhi sedli, kjer smo se za dušno hrano s telesno poživljali, in nam je med kramljanjem in petjem vse prehitro solnce za božjo gnado šlo. Lepo upanje nam je dajala prijazna večerna zarja. Mislili smo si pač, da bi se slavni deželni zbor vendar tudi naših ran spominjal, ter si s tem postavil naj lepši spominek za omiko in oliko našega naroda!

L. Knific.

Iz Celovca. (Poziv Slovincem!) G. D. Trstenjak predlaga v „Slov. Narodu“: Naj bi pri vstopu k družbi sv. Mohora prihodnje leto udje razen letnine dodali vsaki po 10 nkr., po tej poti bi se nabralo okoli 1300 gld. Za 300 gld. bi se Janežiču omislil spodoben spominek. Letni odstotki od 1000 gld. pa bi se dajali za darilo pisatelju, kateri bi družbi izročil najboljše delo za natis, in to bi bila vse žive dni: „Janežičeva ustanovitve“. — Radostni podpiramo ta predlog; da se pa vresniči, treba, da nabiratelj družbinih udov ljudem primerno razjasnujejo blagi in vredni namen, kar naj jim bo živo na srcu. Gotovo pa je Slovincem sveta dolžnost, da varujemo in slavimo spomin Janežičev! Zato smo koj v začetku imeli namen, ki ga raz-glašamo tu: Naj blagovolijo častiti rodoljubi vseh slovenskih strani zlagati, da se ranjkemu pisatelju postavi primeren spominek! Doneske bo prejemale in razglašalo „Besednikovo vredništvo“ v Celovcu. Slovence sploh prosimo, da z dobro voljo pospešijo dobro in blago reč! („Bes.“)

Iz Ljubljane. (Zbor mestnih učiteljev.) 29. sept. t. l. smo imeli tudi mi ljubljanski mestni učitelji v mestni dvorani svoj napovedani shod. Preč. g. okrajni oglednik kot pervosednik naj pred prijazno ogovori pričujoče, povdarja namen šolske postave in učitelje spodbuda, da bi vzajemno in zedinjeni delali za povzdigo ljudske šole. Potem pridejo na versto znana vprašanja, in sicer o prvem: ali naj se učenci učé čerkovati, slovkovati, ali brati in pisati ob enem? Po g. Belarjevem govoru, da se učenci naj ložeje in naj prijetneje učé brati in pisati ob enem, se sploh sklence, da je to ravnanje ali

učilo naj bolje za naše šole. *) Pri drugem važnejem vprašanji, kako naj se z berilnimi vajami združujejo še drugi nauki, se mudimo dalj časa. G. perversednik kaže nek odgovor tega vprašanja iz učiteljskega shoda prejšnjega dne. **) Za tem g. Močnik razlaga, kako bi se v ljudski šoli posebno zemljepisje podučevalo in združevalo z berilnimi vajami. Drugače se uči zemljepisje kot vednost, t. j. sistematično, drugače po pedagogičnih vodilih. Navadno se zemljepisje začinja z matematičnim oddelkom. Pedagogika pa pravi: Od bližnjega na daljno, od znanega do neznanega. Domači kraj otrok naj bolje pozná; zemlja, kakoršna je, njeni hribi in doline, plani in ravnine, gozdi, polje in travniki so mu že znani. To naj se mu najprej razloži, ter pokaže, kako se to narisa. Potem naj otroci spoznajo 4 kraje sveta, kajti besede „zgor“, „dol“, „na desno“, „na levo“ ne zadostujejo. Otroci so že sedaj nekoliko pripravljeni, tedaj naj se iz posamesnega (specijalnega) zemljevida domače dežele naj prej odbere rojstni kraj, naj se v vanj narisajo vasi, mesta, reke itd. Kar se je otrok naučil spoznavati pri rojstnem kraju, naj se uči tudi pri domači deželi. Da učenec spozná porečja, gorovje, naj se mu to v celoti pred oči stavi, n. p. naša domača Sava od njenega izvira noter do ustja i. dr. Pri tem podučevanju gre v prvi versti za naravne meje. Ko se je učencu pokazala ožja in širja domovina, naj občuduje zvezdno nebo, naj spoznava zemljo za oblo, ktera se suče v neznanem prostoru neba, naj se mu pové, kaj nareja štiri letne čase i. dr., naj se mu pové, kakšno je poveršje zemlje, morje, gorovje, dalje razlika mraza in toplote po zemlji in poslednjič človeška plemena. Ko je učenec to zvedel, potem naj se uči dežele in države po svetu poznati; učenec pride potem še enkrat v svoj domači kraj nazaj; pervikrat je spoznaval reke, gore in nekatere posamne kraje v domači deželi, spozná pa sedaj vredbo dežel, njih zvezo med seboj, ter nekoliko iz statistike itd. Učenic kazaje podoba domačih krajev, se bo težko anal, da bi tudi kaj ne spregovoril od zgodovine teh krajev. Govoré od Save in Kolpe bo težko molčal od Siseka ali Belgrada i. t. d. Podoba krajev se še le potem živo v spomin vtisne in kraji se oživé, ako vidimo, kako so se od nekdaj na tem prostoru ljudstva gibala in sukala. Kaj pa, paziti je, da take vpletene reči ne zapeljujejo učitelja preveč od svojega glavnega namena. Zgodovina, ktera se uči v ljudski šoli, ima prav posebno namen serce požlahtniti, ter ga ogreti v ljubezni do domovine i. t. d. V ta namen so pa bolj sposobne žive slike slavnih mož, kakor razkladanje dogodadij, zgodovinskih števil, ktere se prej ali slej pozabijo. Vsa zgodovina naj se pa učencem kaže kakor vlada božja nad človečanstvom i. dr. K sklepu pa misli g. M.: Drugo berilo je po sedanjí osnovi namenjeno za 3. in 4. razred glavnih šol, naj bi se v 3. razredu vzel prvi razdelek: naravopisje; v 4. razredu naj bi se pa vzel 2., 3. in 5. razdelek. Učitelji so pa te misli, da naj to določi ravnateljstvo vsake šole v porazumljenji z učitelji. — Tretje vprašanje

*) Čudno se nam zdí, da se še danes pomenkova o tem vprašanji, ker sedaj povsod, pa tudi na Kranjskem že čez 20 let podučujemo po tem učilu. Vredn.

**) Popis učiteljskega shoda iz ljubljanske okolice podamo drugo pot. Vredn.

o učiteljevi veljavi odgovarja se naj pred o posamnih zadevah, potem pa splošno. G. Močnik povdarja, da k učiteljevi veljavi pripomore naj več tudi to, če tudi njegovi predniki kažejo, da jim je mar za učiteljevo dobro ime, da tedaj ne gledajo na to, kaj ta ali uni govori, ali kako ta ali uni sodi učitelja, temuč naj se o tem vselej tudi sami prepričajo in ravnaio samostojno. G. vodja Rozman dodaja k temu odgovoru še dalje in razlaga, kako važna je učiteljeva veljava, da pospešuje vpliv do šole. Sploh pa se pri tem vprašanji strinja vse v to, da, dokler učitelj po vredbi in plači ni tako postavljen in oskerbljen, da bi mogel svojemu stanu primerno na vnanje živeti, prisrenji in družinah ne bode imel tiste veljave, ktere mu je treba. Po še nekterih posebnih razgovorih o šolskem verdevanji i. t. d. sklene g. pervosednik sejo s podbudno besedo do učiteljev in s slavočlicom na Njih Veličanstvo presvetlega cesarja.

— S. t. m. je bila v deželnem zboru na versti postava o šolskem nadzorstvu. Po živih govorih „za“ in „zoper“ je bila poslednjič ta postava z malimi preuredbami potem sprejeta tako, kakor jo je nasvetoval šolski oddelek deželnega zbora. Kedar bode postava poterjena, bomo jo popolno naznanili.

— V mestni šoli se učenci učé telovaditi, in sicer vsaki razred po 2 uri na teden.

Razpis učiteljskih služeb.

V Šentjurju blizu Šmarije in pri sv. Jakobu na Savi se bote z začetkom tega šolskega leta začele dve novi ljudski šoli, vsaka z 262 gold. 50 kr. ustanovljenih letnih dohodkov. Prošnje za nje naj se pošiljajo do 20. okt. t. l.

C. k. okrajno glavarstvo v Ljubljani 28. sept. 1869.

Premembe v učiteljskem stanu.

Na Kranjskem. Postavljeni in prestavljeni so gg.: France Schmiedt, prejšnji podučitelj v Ribnici, za podučitelja v Semič, — Alojzi Malenšek, učitelj na Raki, se je službi odpovedal, — na njegovo mesto začasno pride poterj. pripravnik Anton Javoršek iz Glogovice, — Silvester Kette od sv. Petra pri Postojni gre v Moravce za podučitelja, Leopold Zupin, podučitelj v Moravčah, v Hotedersico za učitelja, — Janez Treven iz Hotedersice k sv. Petru, — Štefan Čampa iz Loškega potoka v Zasép na Gorenskem, — Anton Požár iz Zasép v Zabnico, — Kristijan Engelmann iz Žabnice k sv. Gregorju, — Anton Kratochwill od sv. Gregorja v Loški potok za podučitelja, — Janez Tuma, poterj. pripravnik, za nam. učitelja na mesto bolehnega Avguščina Engelmanna v Kranj, — Anton Bizjak, poterj. pripravnik, za nam. učitelja v paralelna šola k vormalki v Ljubljano, — Juri Birtič iz Zagorja v Šmarten pod Šmarno goro, in na njegovo mesto Lorenc Arko iz Šmartna.

Učiteljeva služba v Sostri je podeljena Antonu Bezeku, učitelju na Gočah pri Vipavi, in služba na Gočah je razpisana; prošnje se oddajajo do 20. t. m.

Odgovorni vrednik:
Andrej Praprotnik.

Tiskar in založnik:
Jož. Rudolf Milic.